

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Кюстендил , 26.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно гражданско дело № 20211500500272 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.Образувано е по въззивна жалба с вх. № 271935/04.06.2021 г. от З. АС. Ч., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. К. ул. „*****“ № ***, бл. **, вх. ** ет. **, ап. ***, и с друг адрес: гр. К. кв. 3., бл. ** вх. А, ет. 5, ап. **, чрез особения й представител адв. К.Х. от АК – гр. Кюстендил, с адрес: гр. София, бул. „Патриарх Евтимий“ № 12, ет. 6, ап. **, насочена против Решение № 260360/31.05.2021 г. постановено от Районен съд – Кюстендил по гр.д.№ 140 по описа за 2021 г. на същия съд.Въззивницата обжалва първоинстанционния съдебен акт, с който РС - Кюстендил е изменил размера на издръжката за детето ** К.а, ЕГН *****, определена в размер от 150 лева, по силата на одобрена спогодба с определение по гр. д. № 2276/2018 г. на КРС, платима от майката З. АС. Ч. и е осъдил З.Ч. да заплаща месечна издръжка на детето си Г. К.а, чрез неговия баща и законен представител ВЛ. М. К., в размер на 190 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.01.2021 г. до настъпване на обстоятелства, обуславящи изменението или прекратяването ѝ, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до пълния предявен размер от 220 лева е оставил без уважение иска като неоснователен и недоказан; осъдил е да З.Ч. да заплати по бюджета на съдебната власт, чрез сметка на РС-Кюстендил сумата 57,60 лева, представляваща държавна такса върху увеличения размер на издръжката, както и 5 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист; осъдил е З.Ч. да заплати на ВЛ. М. К., действащ в качеството на баща и законен представител на малолетното дете Г. К.а сумата 259,09 лева за сторени деловодни разноси.

Въззивницата счита, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. Смята, че съдът изобщо не е мотивирал решението си за частично уважаване на иска, като от него не ставали ясни причините, поради които съдът е приел, че искът следва да бъде уважен, респ. как е определен

размерът на увеличената издръжка, предвид което първоинстанционното решение било постановено при неспазване на процесуалните правила. Твърди, че първоинстанционният съд при постановяване на обжалвания съдебен акт не се е съобразил с разпоредбите на материалния закон, и по конкретно чл. 142, ал. 1 от СК, като счита, че в първоинстанционното производство не били доказани от ищеца увеличение на потребностите на детето или възможностите на ответницата, навежда доводи в тази насока – частните уроци по математика на детето не били в обхвата на потребностите на деца на възрастта на Г. К.а, не било доказано тя да има каквито и да било специални потребности, отделно сочените разходи за храна в училище не обосновавали потребност от промяна в размера на издръжката. Отделно въззивницата твърди, че съдът не е разгледал всички направени от нея възражения в отговора на исковата молба. Показанията на разпитания свидетел, за това, че детето общува с ответницата по Скайп, че му изпраща подаръци, вместо пари, определя като неотнормирани, към преценка увеличение размер на издръжка определена преди около 2 години. Оспорва твърденията за увеличени потребности от дрехи, учебни помагала за детето. Оспорва, като недоказано твърдението за плащане на 40 лв. седмично за одпълнителни уроци по математика, които счита, че са избор на родителя, а не потребност за детето, за което не било доказано да има потребности различни от тези на връстниците ѝ. В жалбата се съдържа искане за отмяна на обжалваното първоинстанционно решение и отхвърляне на предявения иск за увеличаване на издръжка. С въззивната жалба не се сочат доказателства и не се правят доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна ВЛ. М. К., ЕГН *****, от с. С., ул. „З.Г.“ № 7, като баща и законен представител на малолетната Г. К.а с ЕГН *****, със съдебен адрес, гр. К. ул. „Гороцветна“ № 35, ет. 2, чрез пълномощника адв. С.Л. от АК – Кюстендил. С отговора се изразява становище за неоснователност на депозираната въззивна жалба и изложените в нея твърдения. Въззиваемата страна счита, че първоинстанционният съд подробно и аргументирано е мотивирал атакуваното решение и изразява съгласие с изложеното в тях. Искането на въззивницата за отхвърляне изцяло на предявения иск определя като неоснователно, предвид обстоятелството, че дължимата издръжка не може да бъде в размер по-малък от предвидения в чл. 142, ал. 2 от СК минимум, който бил по-висок от определената в миналия период месечна издръжка от 150 лв.; акцентира се върху разпоредбата на чл. 143, ал. 2 от СК, както и че при определяне на размерът на издръжката съдът задължително следва да отчита факта кой от родителите се грижел за детето, т.е. полагал упражняването на родителските права; твърди, че дете на 11 г., редовна ученичка в IV клас, с изменени потребности (за задоволяване на базисните ѝ нужди от храна, облекло, транспорт, медицинско обслужване, образователни, социални, културни и др.), предвид изтеклия период от време от предходно определената издръжка, през което е настъпила промяна в стандарта на живот, обосновава осъществяването на фактическия състав на чл. 150 СК, обуславящ основателност на иска. В отговора е посочен, че минималният размер на издръжката определен съгласно чл. 142, ал. 2 СК възлиза на 162.50 лева, каквато е и задължителната и трайна съдебна практика. Ответната страна се позовава на факта, че няма данни майката да страда от здравословен проблем, който не и позволява да работи, да реализира трудови доходи. Счита, че добрите доходи на бащата, позволяващи за задоволяване на базовите потребности и желания на детето, не освобождават майката от задължението за издръжка, предвид показанията на свид. Владислав К., който заявява, че майката живее в чужбина и при добро желание може да реализира доходи и да участва по-активно в живота, а и в издръжката на детето, за изграждането му като личност, като се има

предвид, че задължението е и нравствено. Установено е, че майката не осъществява режим на лични контакти, тъй като живее в чужбина, контактува с детето предимно по телефона, идва рядко за кратко, понякога изпраща подаръци на детето. Аргумент в подкрепа на тезата си извлича и от обстоятелството, че в хода на образувано досъдебно производство по пр.вх. №342/2020г., във връзка с неплащане на издръжка за периода м. декември 2019г. – м. ноември 2020г., майката е внесла наведнъж сумата 2000 лева, което показва, че не липсва на средства а незаинтересоваността на майката към издръжката, възпитанието на детето и неговите емоционалност са позволили месеци наред да не плаща дължимата издръжка по 150.00 лева месечно. Ответникът посочва, че размерът на издръжката трябва да съдейства за правилното развитие, възпитание и отглеждане на детето за покриване на нуждите му така, както те биха били задоволени ако родителите живеят заедно. Обръща внимание на факта, че цената на храната за детето в училище е 33.60 лева, предвид уведомление №180/12.01.2021г. издадено от VI основно училище „Св.П.Хилендарски“. Представените с исковата молба доказателства не са оспорени в срока и по реда на чл.133 ГПК, включително посоченото уверение, а възможност това да бъде направено по – късно няма. Счита, че нужда от посещение на частни уроци по математика не е обусловена от специални потребности, и следва да се има предвид, че от м. март 2020 г. до м. май 2021г., училищните занимания на децата, като реално посещение на училища бяха прекъсвани и обучението е провеждано онлайн, което допълнително създава условия и изисквания за допълнителни грижи за децата за усвояване на учебния материал. Във въззивното производство с отговор ана въззивната жалба са представени доказателства – служебна бележка от Сдружение „Партньори – Кюстендил“, доказващи участието на Г. К.а в танцова формация към посоченото сдружение при заплащане на месечна такса от 12 лева, както и удостоверение от същото сдружение, за това, че детето членува в школата „Новите майстори“, при заплащане на месечна такса в размер на 50.00 лева. В отговора на жалбата е посочена и съдебна практика относно възможността в спора за изменение размера на дължимата издръжка да бъдат посочени доказателства във въззивното производство – решение №363/12.11.2014г. на ВКС по гр.д. №877/2014г., IV г.о. Искането е решението да бъде потвърдено.

Кюстендилският окръжен съд счита, че въззивната жалба е допустима, доколкото същата е подадена в срок от надлежна страна и е насочена срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт.

В проведеното по делото на 12.07.2021 г. о.с.з. въззивницата не се явява лично, представлява се от особения си представител адв. К.Х., която поддържа подадената въззивна жалба с искане за отмяна на първоинстанционното решение по съображенията, изложени в нея.

В съдебно заседание въззиваемата страна, се представлява от пълномощника адв. Л., която изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и въведените с нея твърдения, като се претендира потвърждаване на първоинстанционното решение. Твърди се че бащата се грижел не само за елементарните нужди на детето, но и правел разходи, които са необходими освен за обикновените потребности, така и за културното развитие на детето, което посещавало курсове, за да се образова.

Становище на основание чл.15, ал.6 ЗЗакрД е изразено от представител на „Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Кюстендил, соц.работник А.П., която изразява становище съдът да определи размера на месечната издръжка като вземе предвид всички факти и обстоятелства по

делото и ги съобрази с потребностите на детето, а при наличие на здравни, специфични потребности да ги вземе предвид.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. Според т.1 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК -при проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Въззивната инстанция не е ограничена от посоченото във въззивната жалба, когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище.

При извършената служебна проверка настоящият въззивен съдебен състав намира, че първоинстанционното решение е валидно. Постановено е от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от състава, който го е постановил, като волята на съда е изразена по начин, който позволява да се изведе нейното съдържание. Решението е допустимо, тъй като първоинстанционният съд се е произнесъл по надлежно предявен и допустим иск с правно основание чл. 150 от СК – предявен от надлежно легитимиран правен субект, разполагащ с право на иск, надлежно упражнено чрез депозирана редовна искова молба, в рамките на търсената с исковата молба правна защита.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност на обжалваното първоинстанционно решение в рамките, поставени във въззивната жалба, и при съобразяване на посоченото Тълкувателно решение, настоящият съдебен състав, след преценка на събраните доказателства, счита решението за правилно и като такова следва да бъде потвърдено. Крайният извод и на двете инстанции е един и същ – исковата претенция е основателна и доказана в размер на 190 лева месечна издръжка. За този краен извод съдът е мотивиран от следното:

От фактическа страна:

Производството пред РС - Кюстендил е образувано по депозирана от ВЛ. М. К., действащ в качеството си на баща и законен представител на малолетното дете Г. К.а против З. АС. Ч., по силата на която е предявен иск с правно основание чл.150 СК като се иска да бъде изменен размера на определената по гр. д. № 2276/2018 г. на КРС издръжка като същият бъде увеличен от 150 лева на 220 лева, която сума ответницата да бъде осъдена да заплаща на детето си Г. К.а, чрез нейния баща и законен представител В.К., считано от датата на подаване на исковата молба (27.01.2021г.), ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до настъпване на обстоятелства, водещи до нейното изменение или прекратяване. Ищецът сочи, че са налице изменени условия, при които е определена издръжката. В обстоятелствената част на исковата молба са изложени твърдения, че от постигане на спогодбата, одобрена от КРС по гр. д. № 2276/2018 г., са изминали две години, през което нуждите на детето се увеличили както в битов план, така и с оглед образователните й потребности, а майката на детето не се интересувала от него и нередовно изпълнявала задължението за заплащане на издръжка, поради което й била потърсена наказателна

отговорност.Посочено е, че за посещение на уроци по математика се заплащат 40 лева седмично, за храна на детето в училище се заплащат средно 33.60 лева.Споменато е и образувано досъдебно производство във връзка с неизпълнение задължението на майката за заплащане на издръжка.Посочено е, че присъдената издръжка е в по – нисък размер от минималния, определен по реда на чл.142, ал.2 СК на 162.50 лева.

Ответницата З.Ч. е депозирала отговор по реда на чл.131 ГПК, чрез назначения й особен представител адв. Х., в който изразява становище за неоснователност на предявения иск. Твърди се, че обстоятелствата, при които е определена първоначално дължимата издръжка не са се променили, и животът в страната за две години не бил поскъпнал в степен, обосноваваща изменение на договорения размер на издръжката. Излага се становище, че твърденията на ищцовата страна за увеличени потребности на детето са неподкрепени от доказателства, и се твърди, че дължимата издръжка в минимален по закон размер се дължал от двамата родители, а не само от ответницата, отделно се сочи, че финансовото състояние на бащата позволявало той да поема разходите, необходими за отглеждане на детето. Иска се отхвърляне на исковата претенция в цялост, ако не бъде доказано, че финансовите възможности на ответницата и материалните потребности на детето са се повишили, като се приеме, че ответницата не разполага с необходимите средства за заплащане на издръжка на детето в посочения размер, както, че потребностите на детето не обосновават издръжка в подобен размер.

От фактическа страна по делото не е било спорно, че родители на детето Г. К.а са ВЛ. М. К. и З. АС. Ч., както и че родителите не живеят заедно.

Не е спорно, че по силата на одобрена от съда с определение от о.с.з. на 14.02.2019 г. по гр.д. № 2276/2018 спогодба, упражняването на родителските права е възложено на бащата, определено е местоживеенето му при него, както и е определен режим на лични контакти с майката, която е приела да заплаща месечна издръжка за детето в размер на 150 лева.

От представеното по делото Удостоверение изх.№ 179 от 12.01.2021 г. се установява, че детето е ученичка в четвърти клас на Шесто основно училище „Св. Паисий Хилендарски“ гр. Кюстендил.

По делото е представено уведомление № 180 от 12.01.2021 г., от което се установява, че цената на купон обедно хранене е 1,60 лева за един ден, или 33.60 лева на месец.

Съгласно удостоверение № 615/15.01.2021 г. средномесечният нетен доход на бащата е 1909,89 лева. Относно доходите на майката доказателства не са били ангажирани.

Становището на социален работник при отдел „Закрила на детето“ при ДСП – Кюстендил пред първоинстанционния съд е,че издръжката следва да бъде увеличена, доколкото това е в интерес на детето, но с оглед възможностите на родителя, който я дължи.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свид. К. – съсед на бащата, според който Г. живее при баща си, майката е в Х. от 4 месеца, преди това с прекъсване пак пребивавала в Х.,бащата се грижи за детето, а бабата му помага, бащата я води на частни уроци, плаща по 10 лева на час за уроците – два пъти седмично, по час и половина.Знае, че майката и детето се чуват по Вайбър, не я взима защото е в Х., преди да замине за Х. родителите били разделени – от около 4 години, като откакто са разделени бащата гледа детето.Макйта взимала

детето за по ден , максимум два и го връща, знае, че майката поддържала квартира преди, сега не знае дали има жилище.

Във въззивното производство са представени доказателства за ангажираност на детето в специални клубове, насочени към развитие на специални умения, за което се плащат месечни такси общо в размер на 62.00 лева. От служебна бележка от 09.06.2021 г., издадена от Сдружение „Партньори - Кюстендил“ се установява че детето Г. К.а членува в Танцова формация „Партньори“, за което заплаща месечна такса в размер на 12 лева; от представено удостоверение от м. юни 2021 г., издадено от Сдружение „Партньори - Кюстендил“, се установява, че Г. К.а членува в школа „Новите Майстори“, за което заплаща месечна такса в размер на 50 лв.

При тази фактическа обстановка съдът е формирал своите правни изводи, като е посочил че конкретния размер на издръжката е функция от потребностите на самото дете и възможностите на родителите му, като не може да бъде по-малък от минимума предвиден в нормата на чл. 142, ал. 2 от СК. При доходите и имуществото на задължените за издръжка родители, съдът е приел, че ако същите живеят заедно биха могли да отделят общо за месечна базова издръжка на детето сума от поне 300 лева, която следва да бъде поделена между родителите при отчитане на непосредствената грижа, осигурявана от бащата, при който детето живее, като сумата от 110 лв. следва да се осигурява от бащата, а разликата до 300 лева. – или 190 лв. от майката. Изменил е размера на издръжката и е осъдил ответницата по иска да заплаща на детето си Г. К.а, чрез неговия баща и законен представител В.К., месечна издръжка в размер на 190 лева, считано от датата на подаване на и.м. – 27.01.2021 г. до настъпване на обстоятелства, обуславящи изменението или прекратяването ѝ, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното ѝ изплащане като за разликата до пълния предявен размер от 220 лв. е оставил иска без уважение като неоснователен и недоказан; осъдил е ответницата да заплати държавната такса в размер на 57.60 лева върху увеличения размер на издръжката и 5 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист, произнесъл се е и по деловодните разноски. На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК е постановил предварително изпълнение на решението в частта за издръжката.

При така установеното от фактическа страна, Кюстендилският окръжен съд прави следните правни изводи:

Първоинстанционният съд, въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти, правилно е определил правната квалификация на предявения иск, като такъв по чл. 150 от СК. Направените в жалбата оплаквания за неправилност на съдебното решение не се приемат за основателни, като въззивният съд намира, че в случая е налице промяна в потребностите на детето, а определеният размер на дължимата от майката издръжка съобразен с неоспорения във въззивната жалба факта, относно местопребиваване на майката в Х. предполагащ и възможност при желание за реализиране на доходи в по- висок размер от този за страната.

Задължението за заплащане на издръжка до навършване на пълнолетие, възниква за родителите с факта на раждането, като съгласно императивната разпоредба на чл. 143, ал. 2 от СК ги следва независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от СК изменение на присъдена издръжка може да се допусне при изменение на обстоятелствата, при които е определена. В т. 19 на ППВС № 5/ 16.11.1970 г. е направено тълкуване на това понятие. Посочено е, че „изменение на

обстоятелствата,, по смисъла на чл.86 от СК /отм. / ще има когато е налице трайно съществено изменение в нуждите на издръжания или трайна и съществена промяна във възможностите на задълженото лице. Предпоставките са дадени при условията на алтернативност, поради което е достатъчно наличието само на една от тях, за да се приеме, че искът е доказан по своето основание. Не е необходимо също така да има продължителност на периода между предходната издръжка и искането за изменение. Искът за изменение на издръжката може да се предяви веднага, щом е налице промяна в обстоятелствата, при които е определена предходната издръжка. Следва да се има предвид, че считано от 01.01.2021г. размерът на минималната издръжка съгласно чл.142, ал.2 СК е $\frac{1}{4}$ от 650.00 лева или 162.50 лева.

В случая се касае за дете което към момента на подаване на исковата молба не е било навършило, а към настоящия момент е навършило 11 години. Размерът на първоначалната издръжка от 150 лв. месечно е определен по силата на одобрена от съда с определение от о.с.з. на 14.02.2019 г. по гр.д. № 2276/2018 спогодба, т.е изминали са около две години от определянето ѝ преди предявяването на иска. Изминалият период от определяне размера на дължимата издръжка до предявяване на исковата претенция е възрастов период, през който нуждите на детето са се променили, било е във втори клас, през 2021г. завършва IV клас и преминава в следващо ниво – етап на училищно образование – прогимназиално от V до VII кл.вкл., в период на активен растеж и преминаване в друга възрастова група разходите за храна, облекло и обувки също се променят и са по – високи, като се има предвид, че в този период детето има и формирани предпочитания що се отнася до облекло и обувки ; по-големи разходи свързани с образователния процес; по-големи разходи с оглед бързото и естествено увеличаване на социално-културните му интереси и потребности в тази възраст. Допълнителен фактор е и изменението на икономическите условия в страната през последните 2 години – налице е повишаване на цените на стоките и услугите, както и увеличаване на размера на минималната работна заплата. Детето посещава извънкласни занимания, което е свързано с по-високи разходи за нейното отглеждане (което се подкрепя от събраните и във въззивното производство писмени доказателства).Ангажирането на детето с частни уроци по математика и посещение на клубове, насочени към развитие на специални умения, са в интерес на детето, с оглед постигането на по – високи резултати в училище и неговото духовно, физическо и социално развитие. В чл.27 от Конвенцията за правата на детето се признава правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие. Освен това съгласно чл.123, ал.2 СК разногласията между родителите по въпроси, касаещи отглеждането и възпитанието на детето се решават чрез медиатор или иск пред районния съд, какъвто не е предявен, което сочи, на несъстоятелност на изложените в жалбата доводи за неправилност на решението, основани на твърдението, че решението за посещение на частни уроци по математика е обусловено от избор на родителя, а не потребност на детето.

При това положение въззивната инстанция намира, че са налице изменения в потребностите на въззиваемата страна, които обуславят необходимост от увеличаване размера на дължимата от въззивницата издръжка. Промяната в нуждите на детето има траен и продължителен характер. Трайното и съществено им изменение обуславя извода за основателността на иска за изменение на първоначално определената издръжка. С оглед на това КНОС намира за неоснователни възразенията на въззивницата в тази насока. Увеличените нужди на детето обосновават и по-голям размер на необходимата издръжка. Осигуряване по-големия размер на

необходима издръжка, обоснован от увеличените нужди, следва да се поеме от двамата родители, а не само от родителя, на когото са предоставени за упражняване родителските права по арг. на чл. 143, ал. 2 от СК. Конкретния размер на дължимата издръжка се определя с оглед критериите, визирани с разпоредбите на чл. 142, ал. 1 и ал. 2 от СК, а именно: да е съобразен с нуждите на малолетното дете, както и съобразен с възможностите на двамата родители, при съобразяване и с минималния размер на издръжката, който се определя по начин, визиран с разпоредбата на чл. 142 ал. 2 от СК, на база минималната работна заплата, определена за страната.

Нуждите на детето съдът прецени, имайки предвид изложените по-горе обстоятелства. Според т. 5 на ППВС № 5/ 16.11.1970г. „възможностите,, на лицето, което дължи издръжка следва да се определят от неговите доходи, имотно състояние, възраст, образование, професионална квалификация, трудоспособност. За преценка възможностите на родителите по принцип имат значение следните обстоятелства: доходите на двамата родители; здравословното състояние на родителите, отразява ли се върху възможността за получаване на доходи и какви средства са необходими за лечение; имат ли родителите задължение за издръжка към други лица; живеят ли под наем или в собствено жилище; притежават ли имущество, от което реализират доходи или имат обективната възможност да ги реализират. При определяне на възможностите за заплащане на издръжка не следва да се имат предвид други парични задължения на родителите, извън задълженията за издръжка към други лица, чийто кръг е определен с разпоредбите на чл. 140, ал. 1 от СК и чл. 141 от СК.

В настоящия казус бащата получава средно нетно трудово възнаграждение в размер на 1909,89 лева, обстоятелство установено чрез съдържанието на приетите в първоинстанционното производство писмени доказателства. От страна на въззивницата Ч. не са представени доказателства дали работи, какви месечни доходи реализира, но същата е в трудоспособна възраст, с оглед на което се приема, че е в състояние да реализира доходи в размер поне на минималната за страната, където живее, работна заплата. Наистина по делото се съдържат данни от НАП, че ответницата няма регистрирани трудови договори в РБ, но също така има данни, че същата живее в чужбина, в държава, в която МРЗ е по-висока от тази България. Не са ангажирани по делото доказателства за регистрацията ѝ в страната или в чужбина, където се твърди, че живее, като безработна. Житейски нелогичен би бил изводът, че последната не полага труд там и съответно не реализира доход. Според утвърдената съдебна практика лицето, което дължи издръжка може да бъде освободено от това задължение само при „пълна, обективна и абсолютна невъзможност” да дава издръжка. От доказателствата по делото не може да се направи извода, че ответницата Ч. се намира в обективна невъзможност да полага труд и съответно да дава присъдения размер на издръжка на детето. Няма данни за задължения за издръжка на майката към други деца, нито същата да има заболявания, чието лечение да е свързано с допълнителни разходи.

От гореизложеното се налага извод за възможност за реализиране на доходи от страна на въззивницата, от които да отделя сума за заплащане на издръжка в размер от 190 лева. Във връзка с това настоящата инстанция приема, предвид, по – големите доходи на бащата, факта, че майката от години живее в чужбина – за това са събрани гласни доказателства, липсват оспорване в жалбата на направения от първоинстанция съд извод в същия смисъл, съдът приема, че месечната издръжка на детето възлиза на 400 лева, като се отчита, и факта, че непосредствената грижа за детето е поета от бащата при който живее – то той следва да осигурява 210 лв. от тази сума, а разликата до 400 лева или 190 лева да се осигурява от майката. На практика, при така определения

размер на издръжка от 190 лева, майката ще заплаща сума, надхвърляща едва с 28 лева размера на минималната издръжка, което не е прекомерно, и съдът счита, че е в интерес на детето. Финансовото състояние на родителите сочи на възможности за заплащане на издръжка над минималните размери. При съвпадане крайните изводи на КнРС с тези на КнОС, решението, в което съдът е изложил съображения за начина на определяне на издръжката, следва да бъде потвърдено като правилно. Твърденията в жалбата за липса на яснота относно съображенията за уважаване на претенцията и относно определения размер са несъстоятелни.

Отговорността на страните за разноси е обусловена от изхода на спора и се разпределя съобразно правилата на чл. 78 от ГПК. Разноските се присъждат за всяка инстанция с акта на съда, с който приключва делото пред съответната инстанция – чл. 81 от ГПК.

С оглед изхода на спора на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените от същата разноси. Искане за присъждане на такива е направено своевременно от страна на адв. Л. в проведеното на 12.07.2021г. о.с.з. по делото. Видно от представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК (стр. 18 от делото) и договор за правна защита и съдействие (стр. 18 от делото), направените от въззиваемата страна разноси са в размер 150 лева адвокатско възнаграждение. Сторените пред КнРС разноси са присъдени в развилото се пред районната инстанция производство и доколкото решението на КнРС се потвърждава, не следва да се присъждат такива в настоящото производство.

На основание чл. 18, във вр. с чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК съдът определи държавната такса за обжалване в размер на 28.80 лева, която сума следва да бъде заплатена от въззивницата по сметката на КнОС, на осн. [чл. 78, ал. 6](#), във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 7 от ГПК.

Въззивницата следва да понесе разноси за назначения й особен представител на осн. чл. 47, ал. 6 от ГПК, изплатени от бюджета на съда, в размер на 150 лева, които следва да заплати по сметка на КнОС, както и 129.54 лева по сметка на КнРС - чл. 78, ал. 5 ГПК, съразмерно уважената част от иска.

На основание чл. 280, ал. 2 т. 2 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260360/31.05.2021 г. на Районен съд - Кюстендил, постановено по гр.дело № 140/2021 г. по описа на Районен съд - Кюстендил.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК З. АС. Ч., с ЕГН *****, с адрес гр. К. ул. „*****“ № **, бл. **, вх. ** ет. 5, ап. *** да заплати на ВЛ. М. К., ЕГН *****, действащ в качеството си на баща и законен представител на малолетното си дете ** К.а, ЕГН *****, двамата с адрес гр. К. ул. „З.Г.“ № 7 сумата от 150 лева (сто и петдесет лева) – разноси, сторени във въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 69, ал. 1 т. 7 от ГПК З. АС. Ч., с ЕГН *****, с адрес гр. К. ул. „*****“ № **, бл. **, вх. ** ет. 5, ап. *** да заплати по сметка на Окръжен съд – гр. Кюстендил държавна такса в размер на **28.80 лева** (двадесет и осем лева и осемдесет стотинки).

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 47, ал. 6 от ГПК З. АС. Ч., с ЕГН *****, с адрес гр. К. ул. „*****“ № **, бл. **, вх. ** ет. 5, ап. *** да заплати по сметка на Окръжен съд – гр. Кюстендил сумата от 150,00 лева (сто и петдесет лева), представляваща платено от бюджета на съда възнаграждение за особен представител за въззивната инстанция и 129.54 лева съответна на уважената част от иска, част от платеното възнаграждение за особен представител за първоинстанционното производство от бюджета на съда.

В частта, в която с обжалваното решение предявеният от ВЛ. М. К., ЕГН ***** действащ, като баща и законен представител на малолетното дете ** К.а, ЕГН ***** срещу З. АС. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. К. ул. „*****“ № **, бл. **, вх. ** ет. **, ап. *** иск по чл. 150 СК, за изменение размера на дължимата от последната на основание определение по гр. д. № 2276/2018 г. по описа на КнРС месечна издръжка на детето, за сумата над 190.00 лева до 220.00 лева е оставен без уважение, решението не обжалвано и е влязло в сила.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____